

Zitting 1981–1982

17 202

Verlenging van de wet van 7 maart 1980 (Stb. 81) alsmede enige wijzigingen van de Wet op de loonvorming

A

ALGEMEEN

Het voorliggende wetsontwerp strekt in hoofdzaak tot verlenging van de wet van 7 maart 1980 (Stb. 81) houdende nadere voorzieningen met betrekking tot de totstandkoming van lonen en andere arbeidsvoorwaarden.

Deze nadere voorzieningen behelzen voor een belangrijk deel wijzigingen van de artikelen 10 en volgende van de Wet op de loonvorming, welke ertoe strekken een meer genuanceerd beleid mogelijk te maken.

Tevens wordt met het oog op een zo evenwichtig mogelijke verdeling van lasten een tweetal wijzigingen van die wet voorgesteld. In de eerste plaats wordt een aanpassing voorgesteld van de bij de wet van 17 december 1980 (Stb. 687) aangebrachte aanvulling op artikel 10, eerste lid, van de Wet op de loonvorming. Deze aanpassing houdt in dat het stellen van verschillende regelen voor verschillende categorieën werknemers alleen nog mogelijk is om bij de toepassing van dat lid te kunnen differentiëren naar inkomenshoogte.

Met deze aanpassing komt de in de tekst van de wet van 17 december 1980 besloten liggende mogelijkheid van bedrijfstakgewijze looningrepen te vervallen.

Bij de voorgestelde aanpassing van vorenbedoelde toevoeging aan artikel 10, eerste lid, van de Wet op de loonvorming wordt voorts een aanvulling voorgesteld, die het mogelijk maakt eventueel een maximering van de vakantiebijslag te doen plaatsvinden op een niveau dat ligt beneden het be-

TEKST VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING ZOALS DEZE OORSPRONKELIJK IS AANGEBODEN AAN H.M. DE KONINGIN

drag dat voor de hogere inkomenscategorieën voortvloeit uit de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, te weten 7,5% van $3 \times$ het minimumloon (in 1982 naar verwachting ca. f 5600 op jaarbasis). De achtergrond van deze aanvulling is het volgende.

Eind 1980 zijn in de Tweede Kamer der Staten-Generaal uitgebreide discussies gevoerd over de door het vorige kabinet voor 1981 voorgestelde maximumgrens voor de vakantiebijslag. Van de zijde van de Tweede Kamer is toen enkele malen voorgesteld te kiezen voor een maximering die lag beneden het niveau van het bedrag dat voortvloeit uit de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag. Aan de wens van de Tweede Kamer, zoals onder meer neergelegd in de motie van het lid Weyers (Tweede Kamer, zitting 1980–1981, 16 401, nr. 25) kon toen niet worden tegemoet gekomen, in verband met de bepalingen in de hiervoor genoemde wet.

De Regering meent dat gezien deze voorgeschiedenis niet op voorhand iedere mogelijkheid moet worden uitgesloten, om, wanneer bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding zouden geven, te komen tot een maximering van de vakantiebijslag op een niveau dat ligt beneden het bedrag dat voortvloeit uit de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag.

De verlenging van de wet van 7 maart 1980 impliceert ook een verlenging van de tijdelijke voorzieningen, die de Kroon de bevoegdheid geven om regelend te kunnen optreden ten

aanzien van de lonen en andere arbeidsvoorwaarden van overheids-personeel en onderwijzend personeel.

Het kabinet wil uitdrukkelijk erop wijzen dat op dit moment nog niet is beslist over de vraag of van de bij het voorliggende wetsvoorstel te schep-pen bevoegdheden in 1982 gebruik zal worden gemaakt.

Indiening van het wetsvoorstel houdt niet in, dat wordt vooruitge-lopen op de uitkomsten van het overleg met de sociale partners over het arbeidsvoorwaardenbeleid voor 1982.

Het kabinet vertrouwt erop dat zijn voorstellen ten aanzien van het sociaal-economisch beleid, het werkgele-genheidsbeleid en het arbeidsvoor-waardenbeleid een goede grondslag zullen bieden voor het bereiken van overeenstemming met de sociale part-ners ten aanzien van de ontwikkeling van de lonen en andere arbeidsvoor-waarden in 1982. De nu voorgestelde voorzieningen kunnen er dan toe bij-dragen dat de met sociale partners ge-maakte afspraken voor zover nodig ge-richt kunnen worden ondersteund. Bij een achterwege blijven van de voorge-stelde wijzigingen zou een dergelijke ondersteuning niet of nauwelijks meer tijdig haar beslag kunnen krijgen. In dit verband zij erop gewezen dat in de wettelijke bepalingen, waarvan verlen-ging thans wordt voorgesteld, de inschakeling van de Staten-Generaal bij eventuele regelgeving verplicht is gesteld.

ARTIKEL EN

ARTIKEL I

Voor de goede orde zij in de eerste plaats opgemerkt, dat de Wet op de loonvorming, die krachtens dit artikel gewijzigd wordt, geen toepassing vindt op werknemers in dienst van werkgevers, aangewezen krachtens artikel 2 van de Tijdelijke Wet arbeidsvoorwaarden collectieve sector. Laatstgenoemde wet fungeert als een *lex specialis* ten opzichte van eerstgenoemde wet. Anderzijds is de Wet op de loonvorming zowel op c.a.o.-werknemers als op niet c.a.o.-werknemers gelijkelijk van toepassing.

Zoals hiervoor reeds is aangegeven kunnen in de hier voorgestelde tekst twee onderdelen worden onderscheiden. Eerst wordt de bij de wet van 17 december 1980 geïntroduceerde bevoegdheid tot differentiatie bij de toepassing van de eerste volzin van artikel 10, eerste lid, van de Wet op de loonvorming beperkt tot differentiatie naar inkomenscategorieën. De aldus beperkte bevoegdheid is neergelegd in het eerste gedeelte van de aanvulling op artikel 10, eerste lid, van de Wet op de loonvorming. Vervolgens wordt in het tweede gedeelte van deze aanvulling afwijking mogelijk gemaakt van het niveau van de vakantiebijslag waarop de werknemer op grond van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag ten hoogste aanspraak kan maken. Zoals bekend is dit niveau in genoemde wet gesteld op 7½% van het drievoud van het minimumloon.

ARTIKEL II EN III

Deze artikelen beogen paralleliteit in regelgeving tot stand te brengen met het wetsontwerp houdende Inhouding op het inkomen van overheidspersoneel, van gewezen overheidspersoneel, en van overeenkomstige categorieën van personen (Inhoudingswet overheidspersoneel 1982).

ARTIKEL V

Indien vóór 1 januari 1983 geen structurele voorzieningen met betrekking tot de loonvorming tot stand zijn gekomen, zal de «oude» tekst van de Wet op de loonvorming op die datum herleven.

ARTIKEL VI

De bevoegdheden, vervat in artikel IV (publieke sector) van de wet van 7 maart 1980 behouden hun tijdelijke karakter. Zij vervallen thans op 1 januari 1983.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J. M. den Uyl

De Minister van Binnenlandse Zaken,
E. van Thijn

De Minister van Defensie,
H. A. F. M. O. van Mierlo